EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 10.8.2021
COM(2021) 462 final

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

o hodnocení povinného uvádění země původu nebo místa provenience u vepřového, drůbežího, skopového a kozího masa

1. ÚVOD

Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 1337/2013[1] (dále jen „nařízení“) podle čl. 26 odst. 2 písm. b) nařízení (EU) č. 1169/2011[2] zavedlo od 1. dubna 2015 povinné uvádění země původu nebo místa provenience u vepřového, drůbežího, skopového a kozího masa. Podle čl. 26 odst. 4 nařízení (EU) č. 1169/2011 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě do pěti let ode dne použitelnosti nových pravidel zprávu hodnotící povinné uvádění země původu nebo místa provenience těchto masných výrobků.

Tato zpráva se zaměřuje na provádění a dopad nařízení ve vztahu k jeho účinnosti, efektivitě, soudržnosti, důležitosti a přidané hodnotě EU.

Jejím předmětem nejsou další úvahy o obecné záležitosti označování původu a možného rozšíření na další kategorie výrobků (nebalené maso nebo maso používané jako složka přípravků a zpracovaných výrobků), protože budou cílem konkrétních posouzení dopadů, která Komise uskuteční v rámci strategie „Od zemědělce ke spotřebiteli“[3].

2. SOUVISLOSTI A PRÁVNÍ RÁMEC

Nařízení (EU) č. 1169/2011 stanoví základ pro zajištění vysoké úrovně ochrany spotřebitelů v souvislosti s informacemi o potravinách s přihlédnutím k rozdílům ve vnímání spotřebitelů a jejich informačních potřebách při současném zajištění plynulého fungování vnitřního trhu. V případě čerstvého, chlazeného a zmrazeného vepřového, skopového, kozího a drůbežího masa stanoví, že údaj o zemi původu nebo místě provenience je povinný, a zmocňuje Komisi k přijetí prováděcího aktu, kterým se určí zvláštní pravidla.

Tato povinnost se týká nezpracovaného baleného čerstvého, chlazeného a zmrazeného masa v jakékoli formě porcování/bourání a zahrnuje také mleté maso.

---

[1] Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 1337/2013 ze dne 13. prosince 2013, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011, pokud jde o uvádění země původu nebo místa provenience u čerstvého, chlazeného a zmrazeného vepřového, skopového, kozího a drůbežího masa (Úř. věst. L 335, 14.12.2013, s. 19).

[2] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 18).

[3] Strategie „Od zemědělce ke spotřebiteli“ pro spravedlivé, zdravé a ekologické potravinové systémy. COM(2020) 381 final. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:52020DC0381

V posouzení dopadů provedeném při přípravě uvedeného právního předpisu[4] Komise zvážila tři následující možnosti politiky: jednoduchý model s označením uvádějícím výraz „EU“ / „mimo EU“, přechodný model s povinným označováním země chovu a porážky a model hovězího masa, který zahrnuje také povinné uvádění země narození zvířete. Vzhledem k výchozí situaci, kdy spotřebitelům nebyly poskytovány žádné informace o původu nebo místě provenience, byl zvolen přechodný model, protože byl považován za optimální k poskytování přesných, jasných a užitečných informací o původu masa spotřebitelům a k současnému zamezení nadměrné administrativní zátěže kladené na hospodářské subjekty a příslušné orgány.

Hlavní bloky regulačního rámce, jak jej navrhuje nařízení, jsou následující:

1) systém zpětného vysledování (článek 3), jehož cílem je zajistit, aby se spolehlivé informace předávaly podél celého řetězce až ke konečným spotřebitelům;
2) pravidla pro vytváření šarží (článek 4), protože mohou významně ovlivnit běžný pracovní postup a postupy získávání zdrojů;
3) kritéria pro propojení produkčních fází s informacemi na etiketách (článek 5), protože zvířata jsou často chována ve více než jedné zemi;
4) potřeba zajistit flexibilitu v případě mletého masa nebo ořezů (článek 7): pro tyto kategorie výrobků platí zvláštní zjednodušená pravidla, protože kvůli objemům výroby a zpracovatelskému řetězci je těžší zajistit jednoduchým způsobem fyzické oddělení různých šarží.

Nařízení bylo přímo použitelné ve všech členských státech od 1. dubna 2015.

3. HODNOCENÍ

Tato zpráva je z velké části založena na pracovním dokumentu útvarů Komise „Hodnocení povinného uvádění země původu nebo místa provenience u čerstvého, chlazeného a zmrazeného vepřového, skopového, kozího a drůbežího masa“[5], kde jsou k dispozici všechny podrobné informace o metodice použité ke shromažďování důkazů i podrobné informace o hodnocení.

[4] Posouzení dopadů: „Povinné uvádění původu nezpracovaného vepřového, drůbežího, skopového a kozího masa“; externí studie: „Studie povinného označování původu vepřového, drůbežího, skopového a kozího masa“: https://ec.europa.eu/info/food-farming-fisheries/key-policies/common-agricultural-policy/cmef_cs

[5] SWD(2021) 218 – pracovní dokument útvarů Komise: Hodnocení povinného uvádění označení země původu u některých druhů masa.

Dále provedl externí dodavatel[6] externí studii, kterou zadalo GŘ AGRI s cílem podpořit interní hodnocení, a konala se veřejná konzultace v období od 9. prosince 2019 do 2. března 2020[7].

Shromážděné důkazy byly použity k hodnocení nařízení ve vztahu k jeho účinnosti, efektivitě, soudržnosti, důležitosti a přidané hodnotě EU.

3.1 Účinnost a efektivita nařízení

Byly zvažovány následující aspekty:

1. rozsah, v jakém musely hospodářské subjekty změnit stávající systém zpětného vysledování a strategie získávání zdrojů, účinky požadavků na šarže a to, zda tyto tři aspekty měly dopad na náklady;
2. dopad nařízení na různé subjekty zúčastněné v potravinovém řetězci, na administrativní zátěž a vzniklé dodatečné náklady a dopad v případě přenesení nákladů na konečné spotřebitele;
3. rozsah, v jakém jsou informace ověřitelné příslušnými orgány;
4. rozsah, v jakém byly spotřebitelům poskytnuty jasné a přesné informace;
5. pozitivní/negativní dopady na jednotný trh EU a na možný návrat trhu s masem na vnitrostátní úroveň;
6. zjištění hmotných a nehmotných výhod.

1. Nutné změny ve stávajících systémech a strategie a dopad na hospodářské subjekty

Stávající systémy zpětného vysledování vytvořené v souladu s nařízením (EU) 178/2002[8] a ve spojení s právními předpisy v oblasti identifikace a registrace hospodářských zvířat[9]

[6] Agra Ceas Consulting SA/ IHS Market a Areté Srl: „Hodnotící studie povinného označování země původu u některých druhů masa“, https://ec.europa.eu/info/food-farming-fisheries/key-policies/common-agricultural-policy/cmef/products-and-markets/mandatory-indication-country-origin-labelling-certain-meats_en

[7] https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/1892-Evaluation-of-mandatory-country-of-origin-labelling-for-certain-meats/public-consultation

[8] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 031, 1.2.2002, s. 1).

[9] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1760/2000 ze dne 17. července 2000 o systému identifikace a evidence skotu, o označování hovězího masa a výrobků z hovězího masa a o zrušení

jsou způsobilé zajistit hospodářským subjektům veškeré informace, které potřebují ke správnému označení masa etiketou uvádějící zemi původu nebo místo provenience. Poskytnuté informace jsou považovány za spolehlivé jak příslušnými orgány, tak provozovateli dodavatelského řetězce.

Hlavní rozdíl mezi požadavky na informace o zpětném vysledování a na informace o označení původu se týká dostupnosti těchto informací: informace o zpětném vysledování se obvykle nevyžadují okamžitě, a proto mohou být pro přístup k informacím o původu pro účely označování vyžadovány sofistikovanější informační systémy. Hodnocení nepřineslo žádné důkazy o tom, že informace zjištěné na základě pravidel o zpětném vysledování nedostačují ke splnění požadavků nařízení v oblasti označování. Je vyjádřena vysoká důvěra v účinnost systému zpětného vysledování.

Aby hospodářské subjekty vyhověly novým pravidlům, potřebovaly jen minimální změny v již existujících systémech zpětného vysledování. Tyto změny byly zaměřeny zejména na zajištění řádného předávání informací shromážděných v celém potravinovém řetězci a přizpůsobení vnitřního systému s cílem zajistit řádné oddělení živých zvířat a masných výrobků. Tyto změny požadovaly zejména hospodářské subjekty, jejichž předmětem činnosti jsou jak tuzemská, tak dovážená zvířata a/nebo jak tuzemské, tak dovážené maso.

Většina hospodářských subjektů, které nakupují z více zemí, většinou nezměnila své postupy při zajišťování zdrojů, ale spíše zlepšila systém oddělování živých zvířat a masa s cílem zajistit řádné označování. Stejně tak požadavky na šarže[10] nevedly ke změnám postupů při zajišťování zdrojů, protože standardní postupy používané ve většině případů již obsahovaly jasná pravidla týkající se vytváření šarží pro účely zpětného vysledování.

Sporadicky byly v různých průzkumech hlášeny některé negativní účinky (vnímané hospodářskými subjekty):

– nařízení by mohlo upřednostnit vnímání spotřebitelů, že dovážené výrobky mají nižší jakost, a proto jsou stále více využívány hospodářskými subjekty v odvětví zpracování masa, a nikoli ke spotřebě v čerstvém stavu,

---

nařízení Rady (ES) č. 820/97 (Úř. věst. L 204, 11.8.2000, s. 1).

– Směrnice Rady 2008/71/ES ze dne 15. července 2008 o identifikaci a evidování prasat (Úř. věst. L 213, 8.8.2008, s. 31).

– Nařízení (ES) č. 21/2004 ze dne 17. prosince 2003 o stanovení systému identifikace a evidence ovcí a koz a o změně nařízení (ES) č. 1782/2003 a směrnic 92/102/EHS a 64/432/EHS (Úř. věst. L 005, 9.1.2004, s. 8).

[10] „Šarží“ se podle definice uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení (EU) č. 1337/2013 rozumí maso získané z jednoho živočišného druhu (prase, ovce, koza nebo drůbež), též s kostí, též bourané/porcované nebo mleté, které bylo bouráno/porcováno, mleto nebo baleno za téměř stejných podmínek.

– možná ztráta pružnosti dodávek, protože v době nedostatku není možné snadno přejít na dodavatele z jiných členských států.
Při hodnocení však nebyl systematicky ani měřitelně zjištěn žádný důkaz o těchto negativních účincích hlášených několika hospodářskými subjekty v průzkumu dodavatelského řetězce.

2. Dopad na náklady a nová administrativní zátěž

Průzkum dodavatelského řetězce a případové studie ukázaly, že provedené změny měly na náklady jen malý dopad, protože náklady, které již byly podporované u obecných pravidel zpětného vysledování, pokryly náklady vyplývající z provádění nových pravidel. Stanovené odhady naznačují, že se nárůst nákladů pohyboval od zanedbatelných hodnot až po maximálně 2 % v dodavatelském řetězci vepřového masa a drůbeže, zatímco v odvětví skopového a kozího masa nebylo možné stanovit žádné odhady.
Tato minimální zvýšení nákladů nebyla přenášena řetězcem a studie nezjistila žádné důkazy o změnách spotřebitelských cen v důsledku provádění nařízení.

Nová administrativní zátěž vyvolaná nařízením byla považována za velmi nízkou: systémy zpětného vysledování byly zavedeny již před vstupem nařízení v platnost a hospodářské subjekty se složitými strategiemi zajišťování zdrojů se mohly rozhodnout pro použití zjednodušeného označování, které umožnilo snížit počet změn potřebných k dodržení předpisů na minimum. Odchylky stanovené pro mleté maso a odřezky umožnily hospodářským subjektům se složitým zajišťováním zdrojů rozhodnout se pro zjednodušené strategie označování.

3. Rozsah, v jakém jsou informace ověřitelné příslušnými orgány

Příslušné orgány a hospodářské subjekty nehlásily žádné systematické obtíže nebo problémy při provádění nařízení. Kromě toho se příslušné orgány nesetkaly s žádnými konkrétními problémy při ověřování požadavků nařízení, zejména pokud jde o požadavek na dobu chovu.

4. Kvalita informací poskytovaných spotřebitelům

Spotřebitelský průzkum ukázal, že země původu je při nákupu vepřového masa, drůbeže

nebo skopového a kozího masa významným faktorem. Většina spotřebitelů upřednostňuje maso národního původu, protože považuje maso vyrobené ve své vlastní zemi za bezpečnější nebo kvalitnější. Také úroveň spokojenosti s informacemi nalezenými na etiketě byla obecně vysoká.

Zpráva z průzkumu však uvádí nízké chápání pojmů „*chov v*“ a „*původ*“. Většina spotřebitelů obvykle interpretuje pojem „*chov v*“ jako označení země, kde zvíře strávilo celý život, nebo jako zemi narození zvířete. Někteří spotřebitelé tedy budou mít pravděpodobně za to, že byli značením (neúmyslně) uvedeni v omyl, pokud jde o dobu chovu. To lze přičíst spíše nedostatku jasné komunikace a konkrétních znalostí než samotnému nařízení.

5. Dopady na domácí obchod

Za účelem prozkoumání případných dopadů na obchod uvnitř EU a možného návratu trhu na vnitrostátní úroveň byly analyzovány obchodní toky před a po vstupu nařízení v platnost. Stávající obchodní toky s živými zvířaty nebo masem uvnitř EU se po vstupu nařízení v platnost významně nezměnily, což mohlo mít dva hlavní důvody:

- v příslušných odvětvích se živá zvířata dovážejí ve věku, který neovlivňuje konečný údaj na označení týkajícím se místa chovu,
- tržní podíl masa z domácí produkce prodávaného v maloobchodě byl vysoký již před vstupem nařízení v platnost.

6. Hmotné a nehmotné výhody

Pokud jde o výhody plynoucí ze vstupu nařízení v platnost, více než polovina konzultovaných hospodářských subjektů nevykázala žádné konkrétní hmatatelné výhody plynoucí z provádění nařízení; některé hospodářské subjekty v odvětví vepřového masa uváděly mírné zvýšení přístupu na domácí trh pouze v několika členských státech (IE, EL, DE, DK), což však nevedlo k dosažení vyšších cen výrobců. Hospodářské subjekty z jiných členských států neuvedly žádnou změnu v dynamice domácího trhu. Pokud jde o nehmotné výhody, k nejčastěji uváděným patřilo zvýšení transparentnosti a následně důvěry spotřebitelů.

3.2 Soulad nařízení s ostatními pravidly a předpisy

Hlavním cílem nařízení je poskytnout spotřebitelům jasné, přesné a smysluplné informace o původu čerstvého, chlazeného a zmrazeného vepřového, skopového, kozího a drůbežího masa a ten souvisí s cíli sledovanými nařízením (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům.
Stejný cíl sleduje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1760/2000 o systému identifikace a evidence skotu, o označování hovězího masa a výrobků z hovězího masa; v tomto ohledu jsou obě nařízení plně soudržná, přestože má nařízení (ES) 1760/2000 širší působnost, jak je vysvětleno níže.
Většina respondentů průzkumu dodavatelského řetězce nezjistila žádné nesrovnalosti nebo rozpory mezi cíli nařízení (EU) č. 1337/2013 a cíli jiných právních předpisů EU.
Menšina respondentů uvedla možné nesrovnalosti nebo rozpory mezi povinným označováním země původu a cílem zajistit hladké fungování jednotného trhu, protože označování původu by mohlo vést k návratu trhu na vnitrostátní úroveň. Nebyla však zjištěna žádná konkrétní změna dynamiky trhu EU a analýza ukázala, že neexistují důkazy o tom, že by nařízení stimulovalo hladké fungování jednotného trhu, nebo mu naopak bránilo.

Pravidla pro označování původu hovězího masa jsou odlišná a přísnější než pro jiné druhy masa, což některé hospodářské subjekty uvádějí jako možnou nesrovnalost. Označení hovězího masa ve skutečnosti vždy zahrnuje údaj o zemi narození, což v nařízení chybí, kromě případů, kdy je použito označení „*původ*“, a informace o zemi narození jsou tedy v takových případech poskytnuty.
Je však třeba vzít v úvahu, že pravidla pro označování původu hovězího masa stanovená v nařízení (EU) č. 1760/2000 byla z důvodů veřejného zdraví a bezpečnosti potravin a kvůli obnovení důvěry spotřebitelů po vážném narušení trhu přijata bezprostředně po krizi související s bovinní spongiformní encefalopatií. Jejich cíle proto byly širší než cíle nařízení a vyžadovaly přísnější přístup[11].

Stejně tak nebyly během hodnotící studie zjištěny žádné nesrovnalosti v definicích, sledovatelnosti a požadavcích na označování v souvislosti s jinými právními předpisy EU.

[11] Podrobná analýza viz zpráva „Hodnocení pravidel EU pro označování hovězího masa“. https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/bda60704-8451-11e5-b8b7-01aa75ed71a1

Pokud jde o odchylky povolené pro dovážené maso, mleté maso a ořezy, liší se odchylky stanovené nařízením (EU) 1760/2000 pro hovězí maso od těch, které jsou stanoveny nařízením (EU) č. 1337/2013, a nejsou založeny na systematickém používání zjednodušeného označení původu „EU / mimo EU“.
Tyto rozdíly však nebyly podle průzkumů považovány za významné a vysoká prevalence pozitivních názorů jak mezi zúčastněnými stranami dodavatelského řetězce, tak příslušnými orgány umožňuje dospět k závěru, že odchylky stanovené nařízením jsou u těchto druhů masa více přizpůsobeny skutečnému stavu produkce mletého masa.

Průzkum dodavatelského řetězce ve skutečnosti nezjistil žádnou nesrovnalost ve srovnání s odchylkami z označování stanovenými v jiných příslušných právních předpisech EU.
Zejména používání zjednodušeného označení původu „EU / mimo EU“, které je v nařízení povoleno pro mleté maso a ořezy, je stejně tak povoleno pro konkrétní typologie výrobků (med, čerstvé ovoce a zelenina, olivové oleje)[12] , které jsou často získávány více či méně složitými kombinacemi primárních složek různorodého původu v EU i mimo EU, jež se také mohou poměrně často měnit, což vede k tomu, že se oddělování výrobků různého původu stává zatěžujícím nebo nesmyslným.
Zjednodušené označení původu „EU / mimo EU“ je pak také jednou z možností, jak uvádět zemi původu nebo místo provenience primární složky potraviny podle článku 2 nařízení (EU) 2018/775[13] v případech, kdy původ primární složky není stejný jako původ konečného výrobku. Protože se mleté maso a ořezy používají jako primární složky v mnoha přípravcích, požadavky nařízení (EU) 1337/2013 a nařízení (EU) 2018/775 se zdají být plně soudržné.

3.3 Relevance nařízení

Průzkumy dodavatelského řetězce a spotřebitelů jasně ukázaly, že poskytování jasných,

[12] Směrnice 2001/110/ES pro med (Úř. věst. L 147, 31.5.2001, s. 41), nařízení (EU) č. 543/2011 pro čerstvé ovoce a zeleninu (Úř. věst. L 157, 15.6.2011, s. 1) a nařízení (EU) č. 29/2012 pro olivový olej (Úř. věst. L 12, 14.1.2012, s. 14).

[13] Prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/775, kterým se stanoví pravidla pro použití čl. 26 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, pokud jde o pravidla pro uvádění země původu nebo místa provenience primární složky potraviny (Úř. věst. L 131, 29.5.2018, s.8).

přesných a smysluplných informací spotřebitelům zůstává velmi důležité. To je v souladu se současnou politickou diskusí o možném rozšíření povinností označování původu na širší soubor kategorií výrobků. Podobně, avšak s menším důrazem je stále považováno za důležitý cíl zamezit zbytečnému zatížení hospodářských subjektů, obchodu, správy a životního prostředí.

Téměř tři čtvrtiny respondentů v průzkumu dodavatelského řetězce neuvedly žádné nové potřeby, které by se objevily od vypracování nařízení. Nové potřeby uvedené menšinou respondentů lze shrnout následovně:

- rozšíření povinného označování původu na odvětví potravinářských služeb a stravování, na přípravky a na maso používané jako přísada do zpracovaných potravin,
- zařazení nebaleného masa do kategorií, u nichž by informace o původu měly být povinné,
- zařazení králičího masa.

Vnímání těchto nových potřeb není obecně sdíleno a současný právní základ (nařízení (EU) č. 1169/2011) některé z nich (tj. zařazení králičího masa) nepředpokládá.

Analýza vývoje kontextu ukázala zvyšující se využívání internetu k nákupu potravin (nakupování on-line). Proto je potřeba spolehlivých informací, které mají být k dispozici on-line, vnímána také jako důležitý faktor, který je třeba v nadcházejících letech řešit.

Závěrem lze říci, že většina respondentů průzkumu mezi stranami zúčastněnými v dodavatelském řetězci a průzkumu příslušných vnitrostátních orgánů považovala nařízení za nadále „plně“ relevantní nebo relevantní ve „velké míře“.

3.4 Přidaná hodnota EU týkající se nařízení

Aby bylo možné u nařízení posoudit jeho přidanou hodnotu EU týkající se povinného uvádění původu nebo místa provenience u dotyčných druhů masa, byly zkoumány tyto aspekty:

- zda by členské státy jednaly s cílem zavést podobná pravidla, kdyby neexistovalo nařízení a potenciální dopady existence neharmonizovaného systému,
- výhody na vnitřním trhu plynoucí z harmonizovaných pravidel stanovených v nařízení,
- hodnocení stávajících vnitrostátních pravidel vydaných členskými státy kromě

pravidel stanovených v nařízení (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům a v nařízení a důvody těchto pravidel.

Názory příslušných orgánů mezi těmi, které by vnitrostátní pravidla pravděpodobně zavedly, a těmi, které by je v případě neexistence nařízení nezavedly, byly vyvážené. Hlavním důvodem členských států, které by pravidla zavedly, by byla poptávka spotřebitelů po takových informacích. Pouze jedna třetina respondentů se však domnívala, že zavést vnitrostátní pravidla by bylo „poměrně dobře proveditelné“ a nikdo to nepovažoval za „zcela jistě proveditelné“. V tomto smyslu nařízení usnadnilo zavedení takových pravidel v těch členských státech, které jsou více nakloněny regulovat označování původu.

Převážná většina příslušných orgánů, organizací na úrovni EU a vnitrostátních průmyslových organizací měla za to, že vnitrostátní pravidla nebudou zcela splňovat cíle EU sledované nařízením. Pouze pětina příslušných orgánů se domnívala, že by vnitrostátní předpisy splnily stejné cíle nařízení. Většina se domnívala, že vnitrostátní pravidla by vedla k nedostatečné harmonizaci s možnými dopady na obchod v rámci jednotného trhu nebo k možnému uvedení spotřebitele v omyl, protože se vnitrostátní pravidla vztahují pouze na domácí výrobky. Postoje zúčastněných stran se lišily v závislosti na míře, do jaké závisí domácí dodavatelský řetězec na obchodu uvnitř EU. Tam, kde je závislost vyšší (například u vepřového a drůbežího masa v Německu, drůbežího masa v Nizozemsku a vepřového ve Španělsku), byl postoj takový, že vnitrostátní pravidla by cíle EU v případě neexistence nařízení nenaplnila nebo by je naplnila pouze v omezeném rozsahu.

Jak bylo uvedeno výše, vstup nařízení v platnost nebránil vývoji obchodu s živými zvířaty nebo čerstvým masem uvnitř EU a nenarušil fungování jednotného trhu EU, přičemž hlavní rizika zjištěná při neexistenci harmonizovaného systému byla následující:

- různá úroveň informací poskytovaných spotřebitelům,
- potenciální problém překážek obchodu na jednotném trhu,
- nerovné podmínky pro hospodářské subjekty.

Vstupem nařízení v platnost bylo všem těmto negativním účinkům účinně zabráněno. Spotřebitelům v EU jsou nyní poskytovány stejné informace, pokud jde o výrobky v oblasti působnosti nařízení, a všechny hospodářské subjekty v EU musí dodržovat stejná pravidla, aniž by mezi členskými státy existovaly rozdíly.

Některé členské státy přijaly vnitrostátní právní předpisy zavádějící kontrolní režim (DK, IE, IT) a jiné pozměnily stávající vnitrostátní právní předpisy, aby zajistily soulad s nařízením (EL, PL, RO).
Ve dvou členských státech (EL, PL) vnitrostátní právní předpisy stanoví rovněž další požadavek na poskytování informací o zemi původu volně prodávaného (tj. nebaleného) čerstvého, chlazeného a zmrazeného vepřového, skopového, kozího a drůbežího masa.
Dva členské státy (FI a FR) vydaly další vnitrostátní pravidla za účelem rozšíření oblasti působnosti nařízení na maso používané jako přísada nebo maso prodávané v restauracích a pohostinství.

Studie ukázala, že tato vnitrostátní pravidla nemají žádné přímé dopady na provádění nařízení.

4. ZÁVĚRY

Prokázalo se, že systémy zpětného vysledování vyvinuté podle rámce obecného potravinového práva jsou při zajišťování souladu s nařízením účinné a že k zajištění řádného přenosu informací byly nutné pouze minimální změny (zejména ve fázi zpracování). Nebyly předloženy žádné důkazy o tom, že konkrétní informace o náležitém označování původu jsou systematicky nedostatečné.
Dotčená odvětví by se proto mohla vyrovnat s požadavky bez nadměrné administrativní zátěže a nákladů, zejména díky odchylkám týkajícím se mletého masa a ořezů.
Minimální náklady, které nesou hospodářské subjekty, nebyly řetězcem přenášeny a neměly žádný dopad na konečné spotřebitelské ceny.
Nařízení mělo minimální dopad na obchod v rámci jednotného trhu EU; nařízení podpořilo fungování jednotného trhu nastavením harmonizovaných pravidel, čímž zajistilo společné rovné podmínky pro hospodářské subjekty v EU.
V tomto smyslu a vzhledem k tomu, že cíle nařízení jsou stále považovány za relevantní, bylo přidanou hodnotou EU poskytnout spotřebitelům v EU stejnou úroveň informací, aniž by to ohrozilo jednotný trh EU a obchod uvnitř EU.

Ukázalo se, že poskytované informace jsou spolehlivé a v souladu s definicemi označování a také že je příslušné orgány mohou plně ověřit bez většího úsilí a zátěže.

Chápání těchto definic na straně spotřebitelů je však nízké. Spotřebitelé mají nízké povědomí zejména o pojmu „*chov v*“, jak je definován v článku 5 nařízení, který je často chápán jako místo, kde se zvíře narodilo a strávilo celý svůj život. V důsledku toho nelze učinit závěr, že informace jsou pro spotřebitele zcela jasné a užitečné. Tento problém však nesouvisí s prováděním nařízení, mohl by však být řešen lepší komunikací, zejména na maloobchodní úrovni.
Analýza ukázala, že nařízení je v souladu s ostatními právními předpisy EU o uvádění původu, a to i přes rozdíly v právních předpisech o označování hovězího masa, které jsou odůvodněny různými kontexty a obdobími, v nichž byly tyto dva právní předpisy navrženy.

Závěrem lze říci, že nařízení bylo navrženo tak, aby mělo minimální dopad na dotčené odvětví a zároveň poskytovalo spotřebitelům příslušné informace pro jejich rozhodnutí o koupi. Z důkazů vyplývá, že tyto cíle byly splněny. Stávající ustanovení není proto třeba v této fázi revidovat. Tímto závěrem není dotčena obecná revize informací pro spotřebitele, na kterou odkazuje strategie „Od zemědělce ke spotřebiteli“.